

Nr 303.

Av herr **Lindqvist** i Kosta, i anledning av Kungl Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 126 med förslag till »Lag om allmän pensionsförsäkring» föreslås i § 2, att rätt till pension inträder vid varaktig oförmåga till arbete och senast vid fyllda 67 år. Av denna § såväl som av lagförslaget i sin helhet framgår att det är en i huvudsak på invaliditetsprincipen byggd försäkring.

Med en pensionsförsäkring som ifrågavarande kan det kanske för många synas, som om den åldersgräns, som blir fastställd för pensions erhållande, även om icke invaliditet då inträtt, skulle vara av mindre betydelse och att densamma kan sättas ganska hög. Klart är ju att i en invaliditetsförsäkring åldersgränsen icke är av så stor betydelse som den blir i en försäkring, vilken lämnar pension först vid en på förhand bestämd ålder, d. v. s. en enbar ålderdomsförsäkring.

Men med den omfattning, som denna försäkring får, blir det ju särskilt för en del yrkesgrupper, framför allt inom hälsofarliga yrken icke utan betydelse, vilken åldersgräns som är fastställd; för dessa grupper blir det naturligtvis av största betydelse. För att tillvarataga särskilt dessa gruppers berättigade intressen är det nödvändigt tillse att åldersgränsen icke sättes för hög.

Man kan — någon statistik på detta område lär inte finnas — med kännedom om förhållanden inom olika yrken och grupper också våga påstå, att en låg medellivslängd för de mera hälsofarliga yrkena icke innebär, att invaliditetsprocenten för dessa grupper är stor, snarare tvärtom.

Hur skulle det nu med den föreslagna åldersgränsen av 67 år ställa sig för flertalet arbetare inom de grupper jag ovan nämnt? Ja, om statistik finnes på detta område, skulle därav säkerligen framgå, att dessa arbetare, som i många fall torde hava inkomster till det belopp att de

enligt lagförslaget bli ålagda att under många år av sin levnad erlægga avgifter på 8 eller 13 kronor, aldrig komma till den ålder att de kunna få någon pension.

Att de arbetargrupper, som befinna sig i denna ställning, aldrig kunna komma att omfatta denna pensionsförsäkring med något större intresse eller tillfredsställelse är ju därför lätt förklarligt, ty för dessa kommer denna nya lag att framstå icke såsom någon pensionsförsäkring, utan som en ny skattelag, som endast tager men intet ger för erlagda avgifter.

Av dem som yttrat sig över här ifrågavarande lagförslag ha också flera anmärkt mot den höga åldersgräns som däruti är föreslagen. I några yttranden föreslås en åldersgräns av 60 år. Tydligt är att, om en åldersgräns av 60 år bleve fastställd, detta skulle verka mycket fördelaktigt och försäkringen av alla försäkrade omfattas med större intresse än vad nu kan vara möjligt.

En åldersgräns av 60 år skulle enligt min uppfattning vara mera väl avvägd än 67-årsgränsen. För vissa grupper i särskilt hälsofarliga yrken torde även 60-årsgränsen vara väl hög.

Möjligheten att vid innevarande års riksdag få genomförd denna låga åldersgräns torde dock icke vara stor, och när jag går att framställa mitt yrkande begränsar jag det därför, med hänsyn till vad jag tror kan vara möjligt att nu få genomfört.

På grund av vad jag sålunda anfört vill jag vördsamt hemställa om förändring av Kungl. Maj:ts proposition i så mån,

att pensionsavgift ej skall erläggas av någon för år efter det under vilket han fyllt sextiofyra år, samt att rätt till pension enligt denna lag inträder vid varaktig oförmåga till arbete och senast vid fyllda sextiofem år.

Stockholm den 12 april 1913.

Axel Lindqvist.